

— Защо не знаех това по-рано! Вместо да ме бият, щяха да ме възнаградят богато . . . Защо не знаех!

И той изскокна пак от пещерата и наново отиде в града, за да извести за великото събитие и да вземе богатата награда, за която му се запали главата.

Овчарят, който остана, вдигна се полека и с тихи стъпки отиде пред яслите, гдето лежеше младенецът, за да му се поклони.

Но когато се приближи той видя, че магарето, което беше вързано за яслите, скубеше сламата изпод младенеца и спокойно хранеше изгладнялата си душа. Понеже животното разваляше леглото на новороденото и с дърпането си тръскаше дървените ясли, овчарят преди да се поклони, вдигна тоягата си и почна да удря с всичка сила магарето.

— Защо го биеш? — обади се бащата Йосиф.

— За да се научи на ум.

— За да научиш някого на ум, потребно е да бъдеш по-умен от него, — рече Йосиф. — То е гладно и има нужда да се нахрани. Каква е, прочее, вината му?

— Извинете, — каза овчарят, — но това е последната слама, която ни е останала . . .

— Като е така, — каза Йосиф, — отвържи го и му дай тръните, които си струпал пред входа за огън.